

minde om, at i Samlingen 1884—85, det sidste Aar, da vi levede under en lovlig vedtagen Finanslov, da vedtog Folketinget i Marts 1885 den rigeligste Finanslov med det største Udgiftsbeløb, der indtil da fandtes paa nogen Finanslov, der var bevilget paa de ordinære Udgiftsparagraffer 12—26. Man gif endda 1½ Million højere op, og man tilbød fremdeles, at man var villig til at gaa ind paa en hvilken som helst Bevilling, som de Herrer kunde paavise var nødvendig for Statsusholdningens forsvarelige Førelse. Det var med Hensyn til den ordinære Finanslov, og med Hensyn til den midlertidige Finanslov tilbød man paa Finansaarets sidste Dag, den 31te Marts 1885, at man var villig til at forhandle med Landstinget om en midlertidig Finanslov, baade med Hensyn til Indhold og Form, men dette Ting forfastede alligevel den midlertidige Finanslov. Jeg mener, at man med disse bestemte Kendsgerninger for Dje skal tale saa sagte om Overgreb fra det andet Tings Side, og tale saa sagte om de Overgreb, der ere Skyld i den nuværende Tilstand.

Det. Hansen: Jeg ser, at jeg altsaa har noget misforstaaet den ærede Ordførers Bemærkninger fra første Behandling. Naar han talte om Overgreb, var det altsaa ikke noget Overgreb paa Finansloven fra Folketingets Side, og saaledes maa ogsaa hans Replik til mig forstaaes. Der kan ikke paavises Skygge af Overgreb paa Finansloven, saaledes som den kom fra Folketinget. Det, som den ærede Ordfører sigtede til ved Overgreb, er noget der ligger lidt tilbage i Historien. Han optræder som den, der skal gøre Rede for eller sige, hvor Skylden til Ulykken er, og saa finder han deri et Forsøg fra Folketingets Side til ved visse Bestemmelser og visse Voteringer paa Finansloven at tilrive sig en Magt, som ikke tilkommer det. Ja, kommer man ind paa at søge Skylden paa den Maade og giver sig til at skrive Historien, saa kan man diskutere meget længe og vil ikke let blive enig. Det ærede Medlem vil gaa tilbage, formodentlig til 1883 eller 1885. Jeg ser ikke hvorfor man skal standse ved det Aar. Jeg synes, at man kunde gaa lidt længere tilbage, s. Eks. til den Dato, da Ministeriet Estrup blev dannet paa Trods af Folketinget. Kort sagt, skulle vi søge Rodderne til en vis Tilstand i Historien,

jaa maa vi ikke stoppe for tidlig op, saa bliver det en lang Historie, inden man kommer til Enden, men for mig er det for Øjeblikket fuldstændig tilstrækkeligt, at der i Finansloven, saaledes som den nu foreligger fra Folketinget, ikke er noget Overgreb, og saa tillader jeg mig at gøre det ærede Ting opmærksom paa, at saa har der heller ikke fra dette Tings Side gøres noget Overgreb. Jeg tror nok, det kan siges at være et Overgreb, naar man forlanger, at det andet Ting skal anerkende visse statsretlige Teorier om bestaaende Love og bevilge Penge til Institutioner, som de have erklæret sig absolut imod. Jeg forbeholder mig ved senere Endringsforslag at komme nærmere ind herpaa, fordi der jo er Tale om her ved anden Behandling at bevilge Penge til Institutioner, hvor der ikke en Gang er provisoriske Love, men hvor Foranstaltninger søges gennemførte administrativt, skønt vi vistnok allesammen ere fuldt enige om, at de have den Betydning og den Karakter, at de skalde vedtages ved Lov, det være sig en almindelig Lov eller en provisorisk Lov, og hvor man altsaa vil benytte Finansloven til at gennemføre Foranstaltninger og Bevillinger og derved netop gøre sig skyldig i det, som den ærede Ordfører, saavidt jeg forstod ham, bebrejdede Folketinget, at det en Gang i Fortiden havde benyttet Finansloven til at ville indføre Foranstaltninger, som ikke burde gennemføres paa Finansloven. Jeg skal ikke rippe op i Historien. Jeg tror ikke, det kan paavises, at Folketinget nogen Sinde paa Finansloven har søgt at gennemføre en saadan Foranstaltning som s. Eks. Kjøbenhavns Befæstning, Middelfrundsfortet o. s. v. Der har maaske tidligere med Søje været rettet Bebrejdelser mod Folketinget, for at det har gjort Brud paa Princippet om Finanslovens Renhed og har villet misbruge sin Stilling til Finansloven. Vad saa os, der ville rette den Bebrejdelse — og dertil hører vel den ærede Ordfører — fremfor alt vogte os for, at vi bryde dette Princip om Finanslovens Renhed, og at vi ikke søge ved Bevillinger paa Finansloven eller ad administrativ Vej at gennemføre de Foranstaltninger, som ubetinget burde udskræve Lov, et Samthkke fra samtlige Lovgivningsmagtens Faktorer.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om dette Afsnit, og man gif til Afstemning.